haar schouders, in haar coquet heupwiegen. Hij keek haar na natuurlijk, en als ze nu weer terug zou komen met de pracht van avondjaponnen, verleidelijk over haar arm, dan zou ze in zijn oogen den blik van herkennen zien.

Doch toen ze terugkwam, droeg zijn gelaat hetzelfde onbewogen, onverschillige masker, gleden zijn oogen nietszeggend over haar heen. Er kwam een groot gevoel van teleurstelling over haar, terwijl ze de japonnen uitspreidde, de kleuren aanprees met dezelfde woorden, die ze altijd gebruikte.

Ze hield de verschillende nuances, taupe, prune, lila, lichtgrijs, matblauw, zwart met wit, voor zich, keek over de kleuren heen naar hen beiden. Ze voelde zich een ledepop, een mannequin, zooals ze zich nooit gevoeld had, al die jaren, dat ze japonnen verkocht.

„Ik zou wel eens willen passen," klonk de koele, afgemeten stem. „Je gaat toch mee, hè man?"

Achter hen aan liep Julie met de japonnen.

In de intieme beslotenheid van het paskamertje, voelde ze zich opleven. Misschien had hij haar werkelijk nog niet herkend, ze was ook wel veranderd de laatste jaren. Zich plots herinnerend een gebaartje, dat hij altijd verrukkelijk genoemd had, streek ze op een eigenaardige manier met de hand over haar oogen, terwijl door haar vingers heen lonkend naar hem.

Zijn gezicht bleef strak. Toen begreep ze, dat hij haar niet wilde herkennen, en in bruusken overgang tot onverschilligheid, richtte ze zich hoog op, met energiek schouderstrekken.

„Och, helpt u me even."

„Zeker Mevrouw." — Ze paste, plooide 't lila fluweel om de schrale figuur, ratelde haar zinnetjes af: „O, maar dat staat u uitstekend, Mevrouw. Dat kleurt u magnifique. Vindt u het boord niet aardig? Hè mevrouw. Dat is juist het allermodernste, zoo'n opstaande kraag. — „Hoe vin-jij 't man?" — „De kleur staat je wel, maar ik mag dat boord ook niet."

Haar oogen drongen recht in de zijne; dàn, opzichtig spelend met haar verlovingsring, zei ze weer: „'t Is toch het allernieuwste, Mijnheer! Maar Mevrouw kan er wel een ander boord op krijgen, als Mevrouw dat verlangt."

„Nee, laat ik liever eerst wat anders passen."

En Julie paste, schikte, plooide, prees aan, toch met een zekere voldoening, dat zoo weinig goed stond. Alleen het wit met zwarte toilet met de vele ruches en den wijd-uitstaanden rok flatteerde. Tegen haar zin animeerde Julie, die japon de duurste wetend van allemaal. „O, Mevrouw, maar dat staat u schitterend gewoon. Dat kleedt u perfect. En het kleurt u magnifique. Magnifique", herhaalde ze.

Mevrouw, zich wendend, draaiend voor de spiegels, bekeek zichzelf met goedkeuring.

„En hoe vin-jij dat man?"

Hij, nu zijn kin gesteund op den knop van zijn stok, bewonderde ook: „Keurig. Keurig. Die zou ik maar nemen, hè?"

„Ja, ik geloof ook, dat dat me wel het beste staat." Weer wendde Mevrouw zich, haalde de hooge ceintuur nog wat hooger op.

„Hoort dat zoo, Juffrouw?" vroeg hij, wijzend op een pikant rosetje op zij van den rok. Het was de eerste keer, dat hij haar aansprak.

„Ja, Mijnheer, dat hoort zoo," zei ze, hem weer even recht aankijkend.

Had het een uur geduurd, een half uur, een kwartier, voor ze achter hen aan het paskamertje uitging? Julie wist het niet. Het kon haar niet schelen ook. Beleefd hield ze het zware gordijn opzij, liep mee tot de lift, waar ze schelde en wachtte tot de lift boven was. Onderwijl sprak ze nog haar gewoonte-zinnetjes: „Ja, mevrouw, ik heb het adres goed genoteerd, Villa Nuova, Hilversum. Zeker, u kunt er vast op rekenen; morgenochtend hebt u de japon thuis." Dàn groetend met haar bevallige hoofdbuiging: „Mevrouw, Mijnheer."

Hij had even zijn hoed gelicht, toen hij in de lift stapte, zonder haar aan te kijken. Ze had het zware, blonde haar gezien, waar ze zoo vaak met haar vingers door gewoeld had, die avonden, als hij gelegen had met zijn hoofd op haar knie, fluisterend zoete woordjes en beloften....

„Welke japon heb je verkocht?" vroeg de chef.

„De duurste, de zwart met witte," zei Julie met klem.

's Avonds ging ze met Johan een schoorsteenornament koopen. Er was een onverschillige trek op haar gezicht, en af en toe trok ze haar mondhoeken norsch naar beneden, als Johan haar arm drukte, of liefkoozende woordjes zei.

In den winkel was ze stuursch, kortaf. 't Interesseerde haar totaal niet, wat Johan kocht. En hij, altijd afgaand op haar goeden smaak, werd er verlegen mee, koos een bronzen groep uit, die ze monsterlijk vond. 't Kon haar niets schelen.

Later op straat vroeg hij angstig: „Voel je je niet goed, Juultje? Je doet zoo vreemd."

„O, zéur niet," zei ze, haast stampvoetend.

„Maar vrouwtje," zei hij, direct onthutst. „Vin-je 't niet mooi wat ik gekocht heb?"

„O, ja prachtig," zei ze met smalend mondvertrekken.

Alweer wat gerustgesteld, drukte hij haar arm vaster. Ze had zich graag los willen rukken.

„Zullen we nog ergens gaan zitten?" stelde hij voor.

„Ja goed, waar muziek is. Ik moet muziek hooren."

„Best kind."

In een hoekje bij het raam was nog een plaatsje vrij. Johan, drukdoend, schoof zijn stoel wat dichter bij den hare. „Heerlijk zitten we hier hè? Prettig zoo wat achteraf. Wil je je mantel niet uitdoen? Hier, geef mij je taschje maar."

„O, wees toch even stil," zei ze. „Laat me toch even kalm naar de muziek luisteren."

„Goed kind."

Altijd maar, „goed kind", „best vrouwtje", „natuurlijk lieveling", stormde het in haar. O, die nare, vervelende, saaie sulligheid van hem.

Hoe was het adres ook?

„Villa Nuova, Hilversum."

Rijk getrouwd natuurlijk.

Waarom moest ze er toch aldoor aan denken? Ze had in de laatste jaren immers nooit meer aan hem gedacht Ze wilde er niet meer over piekeren.

Ze probeerde naar de muziek te luisteren.

„Morgenavond koopen we iets voor op het buffet, hè?" vroeg Johan fluisterend, dicht bij haar oor.

„Ja, goed."

„Hoe zou je zoo'n marmerbeeldje vinden?" — „O, wel aardig."

„Maar jij kiest het uit, hè?" — „Natuurlijk."

„En je vindt het schoorsteenornament wel mooi, hè?"

„Ik heb toch gezegd: Prachtig!" Haar toon werd weer ongeduldig.

Hij besloot vooreerst maar niets meer te zeggen. Juultje scheen een beetje uit haar humeur te zijn.

Zij, quasi met aandacht den room door haar koffie roerend, zag aldoor voor zich zijn blonde haar, zijn scherp gezicht, zijn koele oogen, zijn hooghartig gebaar.

Nog zag ze hem dien middag de zaal binnenkomen met zijn vrouw en weer doorleefde ze de pijn, die ze toen een oogenblik, denkende aan het verleden, gevoeld had. En in zich voelde ze een bittere, schrijnende, wanhopige pijn, dat hij haar niet had willen herkennen.

DE BRAND IN DE GEMEENTELIJKE LOMPENPAKHUIZEN TE AMSTERDAM.

Tot heden gaat het de gemeente Amsterdam nog niet bijzonder voor den wind met het gemeentelijk lompenbedrijf. Nadat de vele bij den aanvang gerezen moeilijkheden overwonnen waren, heeft nu weer een ernstige brand belangrijke schade aangericht, zooals het drietal foto's, dat wij hierbij afbeelden, duidelijk doet zien.

Kreupel-Krabbels

Hondententoonstelling

Een mensch van middelbaren leeftijd, die zichzelf respecteeren wil, — en dàt wil je toch allicht, — moèt over alles en nog wat kunnen meepraten.

Hij moet en hij zal notitie nemen van al het nieuws, dat elke nieuwe dag opschept, of ze zeggen, dat hij „van gisteren is." Hij zal zijn neus moeten steken in zoo'n beetje alles wat er te zien is. Te zien of te hooren. Al zou hooren en zien hem erbij vergaan. Deze overweging bracht den ondergeteekende tot een bezoek aan een hondententoonstelling voor het eerst in zijn eerzame leven. En hij heeft er geen spijt van — nu hij eruit is. Binnen 'n paar dagen was hij weer in zoover op orde, dat hij er wat van kan neerschrijven. Wat hij dan ook bij dezen doet.

Het was bar weer. Echt hondenweer. Regen en wind, de gebruikelijke dagelijksche dosis van den laatsten tijd. Je zou d'r geen hond doorsturen. Ja, misschien alleen 'n windhond.

In de hokjes van niks als vogelkooien zaten en liepen en dansten en drentelden de schippertjes, de smousjes, de pinchertjes, de leeuwtjes, de griffonnetjes, de chiffonnetjes, de honneponnetjes, ... en ze hadden het al te pakken, hoor, want ze rilden als juffershondjes en schelle droge kuchen doorkliefden het vertrek. Eén stuk asthma, bronchitis, anghina, catarrh, of de meer verouderde borstkwaal. De teedere mormels piepten als roestige scharnieren, proestten als duikers, floten als kinderlocomotieven, bliezen als voetpompen. En waren daarbij niet heelemaal zonder

(Zie vervolg op pag 10).

In den loop van de maand Januari zal door ons een begin worden gemaakt met de publicatie van het uiterst boeiende vervolg-feuilleton van den bekenden Engelschen schrijver Louis Tracy, getiteld:

„No. ZEVENTIEN"

Van dit verhaal, dat in Engeland in boekvorm verschenen is, waren daar te lande binnen één week eenige duizenden ex. verkocht, zoodat toen reeds een nieuwe druk noodig was. Wij twijfelen er dan ook niet aan of onze abonné's zullen het ten zeerste op prijs stellen, dat wij zulk een prachtwerk aankochten.